

Laangiveren frit for at betale efter Obligationens Paalydende enten i Francs eller i Kroner, altsaa betale de Obligationer, der lyde paa 700 Francs, med 500 Kroner her paa Stedet, medens vi skulle forrente de 700 Francs og i Tiden indløse dem, saa vil der herved fremkomme et Tab af $\frac{4}{5}$ pCt. (Finansministeren [Lüttichau]: De skulle stilles til Disposition i Francs ved Udbetalingen). Ja, naar dette er Tilfældet for hele Beløbet, saa erkender jeg, at dette Tvivlsmaal maa anses for at være klaret, og at vi altsaa kunne gaa ud fra, at der ikke paa dette Punkt vil fremkomme noget Kurstab. — Mine Bemærkninger med Hensyn til Laanets forholdsvis Dyrhed sigte naturligvis dertil, at jeg anser dette for at være en finansiel Operation, som ikke er saa forførdelig tillokkende, at der er Grund til at søge at gøre Beløbet saa stort som muligt. Det Beløb, som Finansudvalget — thi det er jo ikke nogen Hemmelighed, at Sagen allerede har været forhandlet i Finansudvalget — fra første Færd i Henhold til de Aftaler, der bleve truffet, havde Grund til at tro, at det drejede sig om, var 20 Millioner. Senere har man forhøjet Beløbet til 25 Millioner, idet man har været saa overordentlig ivrig efter at faa saa mange som mulig af disse fortrinlige billige Penge. Efter min Opfattelse er det nok saa fornuftigt og fordelagtigt at blive staaende ved de 20 Mill. Hvad Brug man end mulig maatte have for de overskydende 5 Mill., tvivler jeg ikke om, at som Pengemarkedet stiller sig i Ojeblikket, vil det ikke være vanskeligt for Staten at skaffe disse Penge paa lige saa gunstige Betingelser som dem, der tilbydes her.

Bøffen: Det er kun i Anledning af et Spørgsmaal, der er blevet rettet til mig, at jeg ønsker at gøre en kort Bemærkning. Skønt det Spørgsmaal, der blev stillet til mig fra det ærede Medlem fra Røge (Alberty) muligvis egentlig blot var ironisk ment, finder jeg dog Anledning til at besvare det. Spørgsmaalet gik ud paa, om man kunde vente, at der fra den Side, jeg repræsenterer her i Tinget, vilde blive foretaget Skridt til Indbringelse af de i de fra Agrarforeningen til Regeringen og Rigsdagen stillede Andragender indeholdte Lovforslag. Det er jo en Selvfølge, at man i den Henseende maatte afvente, hvad der maatte komme til at foreligge fra den højtærede Regering, og denne Forventning er jo nu besvaret fra Regeringens Side med et Forslag angaaende det samme Emne. Smidlertid er det fra Agrarforeningen modtagne Andragende om denne Sag henvist til Behandling i Andragende-

udvalget, og jeg tror, at dette er fuldstændig korrekt. Da der imidlertid foreligger fra selve Forslagsstillernes Side et fuldstændig udarbejdet Lovforslag, der kan blive gjort til Genstand for Behandling her i Tinget, vil jeg finde det meget naturligt, at denne Forhandling finder Sted jævnsides med det af Regeringen forelagte Lovforslag. Naar der derfor bliver nedsat Udvalg om det, vil jeg tilraade det Udvalg, som nu har den paagældende Sag til Behandling, altsaa Andragendeudvalget, at foranledige det nævnte Andragende oversendt til det Kreditforeningsudvalg, der behandler Regeringsforslaget, for at der muligvis ved en Sammenarbejden af Forslagene kunde vindes et samlet Resultat.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg skal i mit Svar ikke fortabe mig i Betragtninger over, hvorledes man maa opfatte Forholdet med Hensyn til en Stats Opgaver, om man skal foretrække udenlandsk Statsgæld for indenlandsk. Jeg har allerede ved Fremfættelsen bemærket, at den udenlandske Statsgæld er stærkt svingende, og jeg skal gentage, hvad jeg ogsaa da tilloob mig at fremhæve, at det forekommer mig, at som Forholdene nu foreligge her i det hele taget i det Land, vi beskæftige os med, vort Fædreland, har det sin Betydning netop nu at forsøge den udenlandske Statsgæld. Jeg vil spørge: Ere Forholdene nu, ganske som de vare i 1886? Ogsaa da var der jo en Afstagen i Landbrugets Produktivitet, ikke i dets Produktion, men i hele dets økonomiske Stilling. Ogsaa da var der en begyndende Lammelse med Hensyn til Handel og Industri. Men, spørger jeg, ere disse Forhold nu forbedrede eller forværrede? Svaret maa selvfølgelig blive det, at de ere forværrede, at der nu mere end den Gang er Opfordring til at se hen til, hvor der kan være nogen Hjælp at finde, og en saadan Hjælp ser jeg ogsaa i, at man forøger den udenlandske Statsgæld og derigennem søger at drage Penge til Landet. Derfor kan det jo have sin teoretiske Berettigelse, at man tidligere ønskede og efter Teorier endnu ønsker, at der er en stor indenlandsk Statsgæld, altsaa en Gæld, som ikke kan vende tilbage under kritiske Forhold, under Form af Opsigelse eller Krav paa Udbetaling og med en deraf følgende betydelig Dalen i Kurserne. Men med Hensyn til den anden Side af Sagen, som stærkt er fremdragen, at man ved denne Fremgangsmaade bestandig at tilstræbe en Medfættelse i Rentefoden ogsaa rammer Interesser, der derved betydelig saares, da er dette jo en saa gammel Sandhed, at man ikke, mener jeg, behøver at dvæle længe ved